

atît mai mult cu cît opera a fost incredințată unui tînăr regizor — Cristian Pepino, autor al unor bune spectacole cu *Nora*, *Domnișoara Iulia* și *La margine de Paradis* — dator să-și încerce puterile și pe un text shakespearian. Prima și, poate, cea mai vizibilă calitate a lui Cristian Pepino a fost faptul că s-a încumetat la o asemenea acțiune. Din această formulare se poate deduce că reprezentarea nu mulțumește pe de-a-ntregul, și așa este, fiind în prima parte văduvită și de haz și de poezie. Dacă scenele de la Curte sînt ratate, ținutul Ardenilor ni se înfățișează, nu o dată, în mod interesant. Am ris citeodată văzînd gaguri din „anii de aur ai comediei“, abil grefate pe replicile shakespearene; ne-am antrenat în ritmul plăcut al melodiilor lui Nicu Alifantis, am admirat eclerajul de efect realizat de regizor împreună cu apreciatul scenograf Dan Jitianu; de asemeni, unele costume au produs o plăcută impresie.

Am fi preferat, însă, să admirăm în primul rînd alte lucruri, în această reprezentare: spre exemplu, Cristian Pepino încearcă să ne demonstreze, în caietul-program (cîtîndu-l pe Ralph Berry) că „există puțină înțelegere și puțină armonie adevărată în Ardeni, înainte de scena finală. Și chiar după aceea avem rezerve că lucrurile se vor desfășura bine. Idila din Ardeni este o idilă la fel de amenințată cu moartea ca și locuitorii pădurii“; dar această idee, teoretic propusă, nu este dusă pînă la capăt în reprezentare, atrasă de unii interpreți către un banal happy-end. De asemeni, importante coordonate ale textului, celebra idee a lumii ca teatru sau satira vieții de la Curte, nu sînt reliefate, pierzîndu-se pe un fundal aglomerat în episoade secundare. Piesa nu-i deloc simplă, trupa băcăuană nu are distribuția ideală, așa că neîmplinirile reprezentației nu cad, în exclusivitate, pe umerii regizorului. Serioasa lui pregătire teoretică pentru acest spectacol, ideile bune existente în reprezentare, pot constitui, cred, peste ani, bazele unei noi montări.

Să trecem la comentarea jocului actorilor: începînd prin a preciza că acesta nu a fost tocmai omogen și sfîrșind prin a aprecia, totuși, creațiile interpreților principali. Anca Alecsandra (Rosalinda) mi se pare a fi cea mai bună din spectacol: și în fustă și în pantalon, ea are un deosebit apetit ludic, un binecunoscut simț al umorului, știe să se distanțeze de personaj exact cînd trebuie, unde trebuie. Au secundat-o foarte bine și ceilalți interpreți: Mona Bordeianu-Fulga (fragilă, delicată, feminină), Doina Deleanu (mobilă, nostimă, știind să transforme un rol episodic într-unul notabil) și Liția Dumitrescu (cu bune efecte comice). Livius Rus (Orlando) a reușit să convingă în momentele romantice; poate că nu i-ar fi stricat, însă, un plus de temperament în celelalte. Lui Mircea Crețu i-a revenit dificila sarcină de a-l înfățișa pe Jacques Melancolicul: cele-

brul monolog („Lumea întregă e o scenă...“) a fost rostit nuanțat, iar observația lui Lunacearski (pentru Jacques, mai multă înțelepciune este egal cu mai multă plictiseală), însușită; și finalul l-a realizat bine, el neparticipînd la veselia colectivă. Însă actorul nu are în scenă, întotdeauna, greutate. Tînărul Nicolae Tuță, riscant distribuit în dublul rol al Ducelui și al Uzurpatorului, a căutat să suplinească lipsa timpelor albe printr-un declarat joc parodic: citeodată, a reușit. Momente bune au mai avut Romeo Mușețeanu, George Serbina, Gheorghe Gheorghiu și Dumitru Lazăr-Fulga.

Pentru regizorul Cristian Pepino, recentul spectacol cu *Cum vă place înseamnă* un punct cîștigat; pentru iubitorii piesei, însă, montarea nu depășește valoarea medie...

Bogdan Ilmu

SPECTACOL DE BALET

TEATRUL MIC

ȚARA LUMII

O țară dezvăluită din prima clipă de privire, simultan, înainte și în urmă, a lui Ianus cel cu două fețe (masca, întru totul asemănătoare chipului sicăruia dintre dansatori, și așezată simetric în raport cu fața, dă o ambiguitate stranie și înfățișării, și mai ales mișcării dansatorilor: Adina Cezar, Sergiu Anghel, Dan Drăghici, Liliana Tudor, Aurora Miteșcu, Gabriela Băltărețu, Mihaela Fehér, Cristian Loghin, Cezar Buculei);

o țară în care trecutul și prezentul se învecinează firesc (accente moderne deformează pe neașteptate curgerea suavă a unei muzici renascentiste — de pildă — în colajul realizat de Corneliu Cezar, cu un deosebit simț al dramaturgiei scenice, din partituri celebre sau apronpe necunoscute și din altele, de el compuse special pentru această ocazie; de remarcat și dozarea subtilă a intensităților, cu totul rară în astfel de alcătuiri sonore);

o țară în care viitorul se anunță cu tot seninul lui, în inocența, bucuria și libertatea jocului, dar și cu primejdii sale grave, în coșmarurile și cataclismele, tensiunile și violențele unei lumi populate de monștri și roboți (coregrafia lui Sergiu Anghel — pe un libret propriu — vădește aici momentul fericit cînd cristalizarea unui limbaj personal deplasează interesul creatorului și, implicit, acela al publicului, de la căutarea noutății în formă la multitudinea și profunzimea ideilor, a sensurilor, uneori imediat accesibile, ușor de decodat, altele criptice, invitînd pe spectator la reflecție, la „recitarea“, de mai multe ori chiar, a filmului coregrafic).

O țară ce adună laolaltă omenirea, îngemănând, sub semnul acelorași sentimente eterne, al acelorași probleme vitale, exemplare ale înțelepciunii străvechi, prefăcută în fapte de artă nepieritoare, transfigurate și turnate într-un aliaj de marce rezistență și strălucire (arta neagră sau cea tradițională niponă, folclorul românesc sau al altor popoare europene generează mișcarea coregrafică, prin sugestia lor vizuală, plastică, dar și prin cea pur sonoră; bocetul și dansul exuberant, numărătoarea și jocurile copiilor sînt pilonii elementelor familiare, între care se clădesc bolțile-surpriză ale unor imagini ce lasă doar să li se bănuiască originea).

Este *Țara lumii*, închipuită de Sergiu Anghel, construită de Grupul de dans contemporan condus de Adina Cezar și găzduită cu generozitate de Teatrul Mic. Un spectacol în care scenografia Wandei Mihuleac, arta obiectuală creată de Șerban Epure și lumi-

nile dispuse de Titi Constantinescu, sub regia lui Silviu Purcărete, pun cu abilitate în valoare resursele de fantezie ale coregrafiei moderne și capacitatea ei de a exprima adevăruri adînci. Și, de asemeni, pun în relief nota particulară a dansului practicat de grupul Adinei Cezar, rezultată, pe de o parte, din maniera de asimilare a limbajului clasic, mergînd pînă la topirea structurilor lui, astfel încît evidentă rămîne doar moștenirea eleganței și a cursivității în mișcare; pe de altă parte, din înalțimea și care se alternează și se suprapun compozițiile de grup cu perechile sau cu solo-ul, sincronia, cu diacronia, simetria, cu aparenta dezordine (savant elaborată, în realitate), creîndu-se impresia desăvîrșitei spontaneității a fiecărui gest, într-un spirit al improvizației capabil să transpună din muzică în dans trăsăturile eterofoniei.

Luminița Vartolomei

---

reprezentafia nr. ... • reprezentafia nr. ...

... 19

Astă seară
se improvizează

de Luigi Pirandello

Teatrul de Stat
din Oradea

27 februarie 1979

Nouăsprezece reprezentații nu pare să fie mult... Și, totuși, în condițiile unei scene din provincie, un spectacol care întrunește nouăsprezece reprezentații este un spectacol aproape epuizat, mai cu seamă dacă nu face parte din categoria celor gîndite și realizate în ideea succesului de casă. Astă-seară se improvizează a constituit un examen dificil pentru trupa orădeană și pentru regizorul Alexandru Colpacci, un examen al maturității artistice, al afirmării unui stil, și o demonstrație a spiritului

de echipă. Dificilă, gra chiar, piesa lui Pirandello are nevoie de un regizor-animator, pe cît de liber în invenție, pe cît de imaginativ, pe atît de riguros, de sever în disciplinarea improvizației. Spectacolul trupei orădene lasă larg deschise porțile improvizației. De aici și temerea că, sporind numărul reprezentațiilor, prin contribuția, mereu alta, a interpreților, valorile inițiale se pot degrada. Scăpate veghei regizorului, interpretările actoricești puteau părăsi lăgășul stabilit, croindu-și căi lăaturalnice, chiar potrivnice aspirațiilor dintîi. Nu s-a înțeles așa. A nouăsprezecea reprezentație, care, în nici un caz, nu mai seamănă cu cea din seara premierei — și, într-un fel, e firesc să nu fie identice două reprezentații — este diferită, dar diferită în sensul că e superioară. Spectacolul se joacă animat, cu sufletul la gură, într-o maximă concentrare, actorii desăvîrșindu-și mereu creațiile, încă nemulțumiți de plafonul atins, încă dornici să-și înobileze personajele, căuțînd unghiuri noi din care

să le lumineze, șlefuid su-prașele încă nu destul de netede, forînd mai adînc, spre noi straturi de zăcămint prețios. Actori cum sînt Liviu Rozorea (al cărui prelu-diu și interludiu sînt încl-tătoare prin proșpețimea invenției), Mircea Constantin-escu, Nicolae Toma, Simona Constantinescu sau Mariana Neagu, Mariana Vasi-le, Ileana Iurciuc, Radu Vaida sau Ion Abrudan se dăruie jocului cu frenezie, cu patimă, cu credință. Ce împiedică, de fapt, posibila degradare? Matca limpede și riguroasă a spectacolului, în ansamblul său, concepția exactă a lui Alexandru Col-pacci, care nu îngăduie de-formări, deviații, delăsări. Este, la drept vorbind, rigoarea pe care o impune creația artistică autentică, de înaltă valoare, insensibilă la ispitele degradării. Astă-seară se improvizează se va pă-s-tra, sînt convins, un specta-col de excelentă calitate, indiferent de numărul de re-prezentații pe care-l va atinge.

V. M.